

talelser, han fremsatte angaaende det Andragende, der er kommet nede fra Sorø om Sikringsforanstaltninger ved Sorø—Veddebanen, hvor denne skærer Sorø—Ringsted Landevej, Jeg vilde meget gerne i Overensstemmelse med Andragendet have, at det blev Bomme, der blev anbragt dér. Jeg vil henstille til den højterede Trafikminister, at Jernbanen optager Forhandlinger med de Organisationer, der har indsendt Andragendet, før den tager endelig Stilling med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det skal være Bomme eller Viadukter.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Randers Amt) har Ordet for en kort Bemærkning.

H. P. Hansen (Randers Amt): Hvad har Landbrugsministeren sagt, sagde det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, andet end det, at vi alle skal spare. Saadan noget kan man naturligvis godt sige, men man har maaske her ogsaa Lov til at pege paa „Stemmerføringen“. Hvis det nemlig var saaledes, at der bag Landbrugsministerens Ord, at for at komme ud af Krisen maatte vi alle spare, laa den bestemte Hensigt ikke alene at faa Arbejderne til at spare, men ogsaa dem, man kalder Overklassen, Arbejdslederne, Industriherrerne, Handelsstanden o. s. v., saa kunde vi maaske tale os til Rette om det. Men det gør der jo slet ikke. Det ser vi Gang paa Gang. I den Henseende kan vi blot pege paa Venstres Stilling nu til Trustloven. Det er tilstrækkeligt Bevis for, at noget alvorligt skal der ikke gøres fra Venstres Side for at faa alle til at spare. I Virkeligheden gaar Venstre ud fra den gamle historiske Opfattelse, at selv om det ikke skal være saadan, saa er det dog en Gang saadan, at der i et Samfund er Udbytttere og udbyttede; og medens man meget vel kan slaa ned paa de udbyttede, holder man Haanden over Udbytterne. Det ærede Medlem forsøgte at forklare, at i Virkeligheden tilstræbte man ikke andet end at sætte Arbejdslønnen i Forhold til Arbejdets Værdi. Det nytter ikke at forsøge paa at klare Sagen ved et saadant enkelt Ord, for det lader sig simpelt hen ikke gøre. Spørgsmaalet om Arbejdslønnens Forhold til Arbejdets Værdi maa ses i Forhold til mange andre Ting. Jeg kom til at tænke ganske alvorligt over dette ved for nogen Tid siden i „Fyns Venstreblad“ at se, at en Landbrugsskoleforstander et eller andet Sted her paa Sjælland havde opkastet det Spørgsmaal: Hvorledes faar vi den rette Rentabilitet ud af et Husmandsbrug paa 9 Tønder

Land, og han kom til det Resultat, at et saadant Husmandsbrug kan give et Nettooverskud paa 4 000 Kr. aarlig plus Fribolig, Have og Indtægten af Hønseshold. Men ved nærmere at se paa dette Regnestykke — rent bortset fra, at jeg slet ikke tror paa, at det kan holde Stik i al Almindelighed, i et enkelt af Tusinde Tilfælde kan det maaske holde Stik, men i al Almindelighed gør det det ikke —, hvad fører det saa med sig, om man var i Stand til at drive de flest mulige Husmænd op til at skaffe sig en Nettoindtægt paa 4 000 Kr. af 9 Tønder Land? Simplethen til dette, at dette Husmandsbrugs Værdi i Handel og Vandel steg med nogle Tusinde Kroner, saaledes at Renteydelsen til Kapitalisterne, til Kreditforeningerne o. s. v. bliver større og større. Og Resultatet deraf maatte saa blive, at Arbejdslønnen for disse Husmænd slet ikke kom til at staa i Forhold til de frembragte Produkters Værdi; men i Forhold til den Rentebyrde, der kom til at hvile paa deres Husmandsbrug.

Formanden: Det ærede Medlem J. Jacobsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. Jacobsen: Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen henvendte en Bemærkning til mig i Anledning af nogle Udtalelser, jeg havde fremsat i en Tale, der konkluderede derhen, at de foreslaaede Indtægter paa Finanslovsforslaget for 1923—24 maaske kunde svigte med 50 Mill. Kr. Jeg fandt derfor Anledning til at opfordre Finansudvalget og for Resten ogsaa den høje Rigsdag til at overveje at nedsætte Udgifterne med dette Beløb. Jeg maa derfor sige, at det ikke lød saa særlig opmuntrende at høre det ærede Medlem Hr. Martin Hansen nu paa Forhaand erklære dette for umuligt. Jeg vil da gerne saavel til Rigsdagen som særlig til det ærede Finansudvalg som den Institution, der i første Linie fra Rigsdagens Side har med disse Forhold at gøre, sige, at jeg meget let kunde tænke mig, at vi vilde komme til at staa overfor et Valg mellem enten at nedsætte Udgifterne med 50 Mill. Kr. eller finde paa nye Indtægter til 50 Mill. Kr.; og jeg vil indtil videre, som alle de økonomiske Forhold i vort Samfund tegner sig i Øjeblikket, mene, at det vilde blive lettere at finde ud af, hvorledes man skal nedskære med 50 Mill. Kr., end finde ud af, hvorledes man skal finde yderligere Indtægter op til 50 Mill. Kr. indenfor de finansielle Rammer, vi nu er slaaet ind paa (Afbrydelse). Det skal der Lovændringer til, siger et æret Medlem. Jeg kunde dog tænke